

LUMINARY
SPIRITUEEL TIJDSCHRIFT

Universal Confluence of Yoga-Vedanta Luminary
Nederland
Tel 072 5622626
Website: www.ucylned.org
Email: info@ucylned.org

Redactie van Luminary:
Parvatī Stemmer, Henk Heinemans

Correspondentieadres:
Beersbeemden 12, 5525 BE Duizel
tel: 0497 514693

Losse nummers
€ 1,50

Het tijdschrift verschijnt 2 keer per jaar

Kopij:
inleveren 2 maanden voor publicatie op het correspondentieadres bij voorkeur
per email als Word document.
Men kan ook kopij inleveren getypt op een A4 vel.

De inhoud van de artikelen behoeft niet de mening van de redactie te vertegenwoordigen

SPIRITUEEL TIJDSCHRIFT LUMINARY

UITGAVE december 2009

INHOUDSOPGAVE	bladzijde
DE PSYCHOLOGIE VAN HET SAMENZIJN MET KERSTMIS Svāmi Sadānanda Sarasvatī	4
MEDITATIE OP JEZUS	8
PUBLICATIES	8
BEWUSTZIJN (V) Svāmi Turiyānanda Sarasvatī Uitwerking van een lezing door Cees Krijger	9
PĀRVATĪ, DOCHTER VAN DE BERGEN Pārvatī Stemmer	15
KERSTOVERWEGING Cees Krijger	18
KERSTGEDACHTE Svāmi Turiyānanda Sarasvatī	22
U.C.Y.L. <i>HATHAYOGA</i> KLASSEN	23
U.C.Y.L. EEN SPIRITUELE ORGANISATIE	24

DE PSYCHOLOGIE VAN HET SAMENZIJN MET KERSTMIS

Een innerlijke revolutie

Het is inspirerend van de tedere lippen der kinderen de muziek te horen; tedere woorden die in de wereld een grootse revolutie bewerkstelligen. Elke omwenteling is in feite een product van tedere lippen. Revolutie wordt in een maatschappij alleen maar bevorderd door tedere harten van een groot en geëerd mens of van een klein teder kind. Als het tedere hart om het even welke omwenteling hanteert, wordt het wonderlijke melodie en een bewonderenswaardige remedie voor alle ziekten. Die melodie is door Christus beschreven, door zijn teder hart, een oceaan van mededogen, genade en liefde. Liefde is wezenlijk innerlijk en als we liefde uitdrukken dan noemen we het mededogen, vriendelijkheid, dankbaarheid en dit is de grove vorm van liefde die we leerden van Christus. Zijn leven zelf was een welluidende melodie. Het was wonderbaarlijke, iedereen danste en zong, er was geen verdriet, geen tekort in Christus.

Een viering van geluk

Vanaf de tijd dat het kerstfeest is gevierd in de naam van Jezus Christus, is het een feest van vreugde geworden. Vóór Christus werd het ook gevierd; niet in de vorm van geluk maar als een vorm van samenkomen. Iedere gemeenschap kwam bij elkaar om te vieren. In India, meer bepaald in het noorden van India, wordt deze viering Divali genoemd. In het zuiden van India, in Kerala, wordt het Onam genoemd. In Griekenland heeft het de vorm van een kerstviering; het wordt over de hele wereld op verschillende manieren gevierd. Na Christus was er geen betere reden dan zijn geboorte te vieren in de vorm van gelukkig zijn. Sindsdien is Kerstmis een viering vol geluk over de geboorte van Christus, een personificatie van God. Niet zoals de Romeinse goden die alle trekken vertoonden van politieke en religieuze leiders. Christus betekende tot die tijd: de Romeinse goden. In die tijd verklaarde iedere Romeinse heerser dat hij na zijn dood een godheid werd. Er waren vele goden in het Romeinse rijk, iedere gestorven keizer was daar een god. Het vereiste een enorme kracht dit concept volledig te laten verdwijnen. Het kan niet zo vlug worden verwijderd worden omdat mensen in het algemeen zowel als in het bijzonder zonder uitzondering dwazen zijn. Men kan honden niet zuiveren. Maar wat Christus bereikte was door middel van liefde.

Er gebeuren twee dingen tegelijkertijd als men van iemand houdt: jij bent in het hart van de ander en de ander is in jouw hart. Dan is er geen sprake van dat de een de ander kan opgeven.

Dat wordt wederzijdse gehechtheid genoemd die gedragen wordt door liefde. De meest verheffende en bevrijdende aanraking is een aanraking vol tederheid. Een moeder die haar baby aanraakt is de meest revolutionaire, de meest delicate en de meest liefdevolle aanraking. Zo'n aanraking maakt het kind zijn leven lang de slaaf van zijn moeder; mijn moedertaal, mijn vaderland, dit is de meest wonderbaarlijke aanraking. Als deze aanraking aan kinderen onthouden wordt, zullen zij nooit van hun land of hun taal houden. Het woord vaderlandslievendheid zal niet gevonden worden in het woordenboek van de politici. Het zal allemaal verdwijnen en de liefde zelf zal verdwijnen. We moeten dus weten dat niet alleen een spirituele, maar iedere goede handeling in deze wereld uitgevoerd wordt met het concept van zoete melodieën, niet louter in de vorm van muziek maar op elk niveau of in iedere scheppings sfeer. Aldus ging Christus door liefde binnen in het denken van de mensen, uitdrukking gevend aan het geluk.

Men is gelukkig als men liefheeft. Moderne liefde echter brengt ongeluk en zelfmoord, twisten en vechten. Liefde is verschillend van moderne liefde, het is niet de liefde van Cupido noch van dwazen wiens liefde verdraaid is maar de liefde van de wijze die tot liefde en vriendelijkheid wordt. Liefde stroomt van nature zoals het water van nature stroomt. De liefde komt zo binnen en stroomt naar de harten van anderen. Die verbinding, dat contact of die vereniging wordt liefde genoemd. Als de kennis of de wijsheid van Jezus Christus, dat grote reservoir, naar de mensen stroomt wordt het liefde genoemd. Deze liefde heeft geen verlangen om met iemand in contact te komen, zij vloeit van nature. Zoals het licht niet de bedoeling heeft in iedere kamer en overal in door te dringen, zo gaat het ook met liefde.

Liefde of wijsheid heeft het karakter van stralendheid, het is een allesdoordringende geest. Die wijsheid vloeit zomaar uit het hart van Christus, uit zijn tedere hart, zo zuiver, eenvoudig en volmaakt. Zo veroverde hij de mensen of in feite bevrijdde hij hen van het zichzelf tot slachtoffer maken. We zeggen in het algemeen: "Ik geniet." "Ik zie." "Ik krijg." maar in feite als dit psychologisch geanalyseerd wordt, daagt het begrip dat men gevangen is. Het is niet zo dat ik geniet maar dat ik wordt genoten; niet zie maar wordt gezien; niet krijg maar wordt gekregen. Iedereen is dus een dwaas en slachtoffer van zichzelf. We moeten niet langer slaaf zijn maar een meester. Christus zei: "Kom tot mij, denk aan mij en je wordt een meester van jezelf."

Het volkomen zijn

Christus was een geboren celibatair, zonder geslacht; hij was verheven boven al deze dingen. Hij was enkel, niet meervoudig. Het is alleenheid, volheid, volledigheid, er is in hem geen leegte, hij is vol. Christus zegt daarom: "Kom tot mij en je zult vervuld zijn." Als je vervuld bent, ben je niet afhankelijk van anderen, het geluk zal onder je bevel zijn.

Dit is de psychologie van samenzijn, in zoverre het Kerstmis betreft.

Wij verzamelen in het algemeen op een plaats om een bepaalde reden want we willen iets. De algemene term die aangehaald wordt is dat we gelukkig willen zijn.

Christus was gelukkig omdat hij meester was van zichzelf en slaaf van niemand. Hij zei: "Kom naar mij en ik zal je bevrijden van al je zorgen." Hij kon dit beloven omdat hij eenvoudig was en volmaakt, zonder moeilijkheden. Anderen zijn allemaal gecompliceerd. Bijvoorbeeld als iemand de zuivere, naakte waarheid spreekt, zal men hem niet geloven omdat het denken gecompliceerd is. Als iemand een leugen uitspreekt geloven we dat onmiddellijk. Waarheid is eenvoudig en volmaakt terwijl een leugen gecompliceerd is. We vinden alle eerlijke en eenvoudige dingen verdacht. Deze houding maakt mensen dwaas en dom en iedereen kan een ander grenzeloos uitbuiten.

Een eenvoudig en zuiver denken heeft geen complicaties, het spreekt rechtstreeks de waarheid. Dat kan alleen als men vervuld is. Christus is deze volheid. Ieder individueel denken dat naar deze overvloed stroomt, zal worden gezuiverd. Alles wat stroomt is zuiver, er is geen geluk buiten zuiverheid.

De noodzaak van een persoonlijke god

Als iemand in de dichte duisternis van de nacht loopt, alleen op een verlaten plek dan is het mogelijk dat er in de verte een lichtje is. Dit licht wordt een leidende ster in de duisternis van ons leven. Zelfs als het licht van Christus ver weg is, vele geboortes ver weg, leidt het en verlicht het. Als we aan Christus denken wordt ons denken gezuiverd. Op het moment dat je aan licht denkt, wordt het denken licht. Op het moment dat je aan duisternis denkt, verblijft men in deze duisternis. Ieder stoffelijk voorwerp dat niet zelflichtend is, is duister. Als je een voorwerp waarneemt dat zelflichtend is dan wordt het denken zuiver. Het is noodzakelijk een God te hebben anders kan men het denken niet zuiveren, kan men niet gelukkig zijn. Om deze reden aanvaardden de Christenen een persoonlijke god.

In die dagen vereerden de Romeinen dode heersers als goden en die waren tirannie, onbeschaafd en barbaars. Het volk, eeuwig dwaas, verlaagden zijn normen en werd steeds onbeschaafder door elkaar te doden enzovoort.

Toen werd een persoonlijke God een noodzaak en Jezus Christus werd gepresenteerd als de persoonlijke god. Het volk begreep dat Christus allen zeer liefhad en hij werd zodoende goedgekeurd en aangenomen. Er was niemand anders dan Christus waaraan men alle kwaliteiten van God kon toekennen. De psychologie van het samenzijn doelt op volheid die oneindig is. Het denken wordt zuiver als men het naar deze oneindigheid leidt. Als men zuiver, puur is, bereikt men geluk en op het moment dat men gelukkig wordt, wordt men bevrijd.

Geluk door overgave

Op deze wijze moeten we Kerstmis begrijpen. Niet in de vorm van veel cadeaus krijgen van Sinterklaas of de Kerstman maar door onthechting. Je zult ontdekken dat door te concentreren op het verkrijgen van materiële voorwerpen voor jezelf, het steeds meer voorwerpen verzamelen voor jezelf, zelfs levende objecten, bezielde objecten dat zij allen zullen verdwijnen. Christus zei dus: “Geef alles over, kom naar mij.” Verdeel, onafhankelijk van: mijn, mij en jouw. Dan kan men de innerlijke volheid bereiken.

Echt geluk bestaat alleen in zuiverheid, nergens anders. Wanneer je gelukkig bent, kan dat geluk over het gehele lichaam worden gezien. Niet in de vorm van een geforceerde glimlach die voortkomt uit ongeluk en verdriet maar iedereen kan het zien als iemand gelukkig is. Zoals licht; zonder te vragen kan iedereen zien dat het licht is. Echt geluk is zuiver, alle onzuiverheid is gebaseerd op verzameling. Hoe meer weelde men verzamelt hoe meer de onzuiverheid zich ontwikkelt. Christus zei daarom dat het voor een kameel gemakkelijker is door het oog van een naald te kruipen dan voor een rijk man om in de hemel te komen. Zelfs het geen geld bezitten maar het verlangen hebben het te verzamelen, stagneert de vooruitgang, het vergiftigt het bloed, het denken en de intelligentie. Alles wat wordt geconditioneerd, wordt slecht zoals het glas met het zuivere water uit de rivier onzuiver wordt als men het een poos laat staan.

Christus adviseerde daarom: “Kom naar mij, geef het over.” Aldus werd Kerstmis een viering van geluk. Echter alles waar de massa greep op krijgt, wordt slecht. De verfijnde filosofie of God, het wordt vanzelf onzuiver als het wordt aangenomen door de massa want daar is alleen het denken actief en begint het af en toe drinken, het dansen, schreeuwen en gokken. Als het naar de massa gaat, vervaagt de noodzakelijke voorwaarden van overgave. Overgave alleen is niet genoeg, er moet een verlangen zijn om naar Hem te gaan die volheid is en oneindigheid. Het verlangen om die volheid te bereiken en het besef van overgave, maken Kerstmis compleet.

Satsanga van Svāmi Sadānanda Sarasvatī
tijdens de kerstviering in Haarlem in 1981

MEDITATIE OP JEZUS

OM

ĪSVARARŪPAṀ BHĀVAYA YEŚOR
DIVYASVARŪPAM YOGĀRŪḌHAM
DHYĀNAM KṚTVĀ SATATAṀ BHAKTYA
PRĀPAYA DEVAM SVĀTMĀNAM

Mediteer op de goddelijke vorm van Jezus, als God,
Die Yoga bereikt heeft.
Dit zal ons helpen om ons eigen ware Zelf te bereiken.

OM

PUBLICATIES (Luminary Publications)

YOGĀNUŚĀSANAM

door Svāmi Sadānanda Sarasvatī

Engelse editie Prijs: € 15,00

HATHAYOGA THEORIE EN PRAKTIJK,

door Svāmi Sadānanda Sarasvatī

Prijs: € 12,00

A SOLITARY TRAVELLER,

door Svāmi Sadānanda Sarasvatī

Engelse editie

Prijs € 9,00

REFLECTIONS,

door Svāmi Sadānanda Sarasvatī

Engelse editie

Prijs € 7,50

PRAYERHYMNS VAN YOGA EN VEDĀNTA

Luminary publications

Prijs € 3,50

BEWUSTZIJN (V)

Ik ben absoluut Bewustzijn en Zaligheid!

Ik ben *śiva!* Ik ben *śiva!* (uit de verzen van *nirvānaśatkam*)

De geopenbaarde geschriften zoals *veda*-s¹ en Upaniṣad-s² bestaan grotendeels uit filosofie. Vooral *vedānta*³ is zuiver filosofie. Vervolgens is er een aantal geschriften zoals Bhagavadgīta⁴, behulpzaam om *vedānta* hetzij verder uit te diepen, hetzij in een andere terminologie te beschrijven. Diezelfde filosofie wordt op een ander niveau door middel van verhalen beschreven die Purāna-s⁵ worden genoemd. In deze verhalen komen alle aspecten aangaande deugd en het tegenovergestelde, de afwezigheid van deugd oftewel de ondeugd voor in de vorm van mensen of goden om duidelijk goed en slecht tegen elkaar af te laten steken. Zoals Beatrix Potter bepaalde deugden en ondeugden aan haar kinderen wil uitleggen door dieren te laten praten omdat het kinderen aanspreekt.

Mensen en goden spreken ons aan en op zo'n manier kunnen we de filosofische begrippen verstaan die anders vanwege hun abstractheid moeilijk te begrijpen zijn voor het rusteloze denken. Onderwerpen zoals goed en kwaad, rechtvaardig en onrechtvaardig zijn voor een rusteloos denken moeilijk te begrijpen. Zij zijn gemakkelijker te begrijpen door middel van verhalen waarin goed en kwaad in verschillende vormen naar voren komen. In de Purāna-s komt Śiva daarom als een godheid voor met een echtgenote en met twee zonen en niet alleen Śiva maar ook Krishna en Rāma. In principe zijn zij dezelfde en is er filosofisch gezien geen onderscheid maar in de verhalen worden verschillende aspecten belicht waardoor de mensheid een voorbeeld heeft om te volgen. Rāma is een voorbeeld voor velen; hij is onder grote delen van de bevolking populair. Hetzelfde geldt voor de andere godheden. Hoewel we in verzen spreken over Lord (Heer) Śiva, moeten we begrijpen wat *śiva* in werkelijkheid betekent.

Ik heb noch gehechtheid noch afkeer, hebzucht noch begoocheling heb Ik, noch trots, jaloezheid noch emotie, *dharmā*⁶ noch verlangen

Ik heb geen doel noch ken Ik bevrijding

Hier helpt het ons de gehechtheid met de verschillende emoties en verlangens die er in het denken zijn, te doorgronden.

¹*veda*-s: oudste geheiligde canon van hinduïsme

²Upaniṣad-s: *vedānta* geschriften

³*vedānta*: wetenschap van de eenheid van de ziel en *Brahman*

⁴Bhagavadgīta: filosofisch gedicht; letterlijk: lied van de opperste Heer

⁵Purāna-s: oude verhalen

⁶*dharmā*: vermogen om een soort te onderhouden

Het helpt ons te begrijpen dat gehechtheid uit verlangen voortkomt want uit verlangen komen jaloezie en trots voort. Waar er ook maar emotie en *dharmā* is en waar we ook maar een doelstelling of bevrijding wensen, dat Ik, dat werkelijke en oneindige Ik, is geen van deze dingen. Al deze dingen behoren tot de wereld, tot het wereldse. Goed of slecht is geen aspect; we moeten begrijpen dat geen van deze dingen het Ik of de Werkelijkheid of het Werkelijke bewustzijn is.

Ik ben deugd noch ondeugd, pijn noch plezier,
*Mantra*¹ noch geheiligde plaats, geschriften noch offering
Noch ben Ik de eter noch het gegetene noch de handeling van eten.

Hier gaat het over alle tegenstellingen, de dualiteiten in het leven zoals deugd en ondeugd, plezier en pijn en je kunt daar nog vele emoties en aspecten bij opnoemen. Zelfs *mantra* of de geheiligde plaats en al die aspecten die ons erbij helpen om naar het absolute Bewustzijn toe te groeien, zijn het Bewustzijn niet. Alhoewel het zonder *mantra* en zonder geheiligde plaats heel moeilijk is om die innerlijke aspecten in ons te ontvouwen, te ontplooiën, naar boven te laten komen. Zelfs de geschriften, die voor ons volstrekt noodzakelijk zijn, zijn niet het absolute Bewustzijn, noch de offering. Met een offering wordt bedoeld een offering aan God. Een offering die zo mooi mogelijk is gemaakt of het nu een handeling is of een speciale offering zoals tijdens een *pūjā*², zelfs dat is het Bewustzijn niet. Bewustzijn is daarin wel aanwezig maar het is niet het Ik.

Ik ben denken, noch intelligentie, ego noch geheugen
Noch de oren of tong, noch de neus of de ogen ben Ik
Ik ben water noch aarde, noch vuur, noch lucht
Ik ben noch de *prāṇā*³ noch de vijf vitale krachten
Ik ben noch de zeven fysiologische componenten noch de vijf *kośas*⁴
Ik ben noch de organen van spraak, handen of voeten
Ik ken geen dood noch vrees, noch enig onderscheid in kaste,
Noch vader noch moeder noch geboorte,
Noch verwanten noch vrienden, *guru*⁵ noch discipel
Ik heb vorm noch kenmerken: het Al-doordringende ben Ik.
Ik besta overal, voorbij alle zintuigen.
Ik ben noch bevrijding, noch iets dat gekend kan worden.

¹*mantra*: heilige geluidsformule die bij herhaling ervan het denken beschermt tegen afdwalen

²*pūjā*: bepaald ceremonieel offeren

³*prāṇā*: bio-energetische kracht die essentieel is voor het materiële bestaan

⁴*kośa-s.* schedes

⁵*guru*: spiritueel leraar; verdrijver van de duisternis van onwetendheid; het bevrijde individuele Zelf

Ik ben absoluut Bewustzijn en Zaligheid!

Ik ben *śiva!* Ik ben *śiva!*

De verzen beschrijven een techniek die in de *vedānta* filosofie *neti-neti* (niet dit, niet dit) wordt genoemd. Het komen tot een positieve beschrijving door datgene te beschrijven wat het niet is. Door te beschrijven: het is niet dit, het is niet dit, begrijp je uiteindelijk dat het Dat moet zijn; ik ben *śiva*, ik ben *śiva*, dat is wat ik ben. Als door alle beperkingen niet begrepen wordt wat Dat is, weet dan in ieder geval dat al die dingen waarvan je nu denkt dat je het bent, dat je dat niet bent. Door ontkenning wordt getracht de werkelijkheid of het werkelijke idee te beschrijven, te definiëren. Dit is in *vedānta* filosofie een methode om tot het Zelf te komen omdat het Zelf ondefinieerbaar is, omdat Het onbeschrijflijk is, omdat Het niet begrepen kan worden. Een methode niet zozeer alleen in beschrijving, maar ook in beoefening. Wanneer de emotie opkomt dan is er ook het besef dat het absolute Bewustzijn die emotie doordringt, dat in die emotie zelf ook een bewustzijn is. Wanneer men dit gewaar wordt, kan men langzamerhand dieper en dieper dat bewustzijn volgen, totdat het werkelijke Bewustzijn daar is en wel door datgene wat het niet is te ontkennen. Het is bijgevolg een methode ter beoefening, het is niet louter een beschrijving.

Is *Guru* ook absoluut Bewustzijn? *Guru* is absolute Kennis en Zaligheid. Er moet echter begrepen worden dat *Guru* de absolute Zaligheid is in een vorm; er moet geen verwarring ontstaan. Tot op zekere hoogte is er ook een identificatie van de leerling met *guru*, net als een kind met de ouder. Dit heeft zijn eigen voordelen mits het beperkt blijft. De ouders zorgen ervoor dat de gehechtheid van het kind beperkt blijft en vaak zorgt het kind ervoor dat de gehechtheid van de ouders aan het kind beperkt blijft. De gehechtheid van *guru* aan discipel en van discipel aan *guru* is evenzo. Om echter duidelijk te begrijpen dat het Bewustzijn ook daaraan voorbij is, wordt er gezegd: “Het is noch *Guru*, noch de discipel.”

Het absolute Bewustzijn heeft geen vorm, zelfs niet de vorm van *Guru* of van discipel, zelfs niet de vorm van geschriften. Het absolute Bestaan of het absolute Bewustzijn heeft geen vorm en de absolute Zaligheid, het Zelf of de Werkelijkheid heeft geen vorm. Het neemt vormen aan zodra het in aanraking komt met de materie. Het is dus geheel vormloos; daarom worden in deze verzen al die verschillende vormen als ontkenning gegeven. Men kan het Bewustzijn kennen maar niet zonder het eigen lichaam en niet zonder het eigen denken. Het uitgangspunt is de beperking die het lichaam en het denken aan ons oplegt met de gehechtheden en de emoties die daaruit voort komen. Deze verzen en geschriften echter zeggen duidelijk dat hetgeen Werkelijk is, boven deze verlangens uitstijgt. Het stijgt zelfs uit boven de verlangens naar bevrijding. Dat komt omdat het verlangen naar bevrijding betekent bevrijd te zijn van datgene wat je beperkt en die beperkingen zijn in dat absolute Bewustzijn

niet aanwezig. We zeggen vanuit het standpunt van de onwetende dat het Bewustzijn in vele vormen voorkomt omdat we die identificatie hebben met de empirische wereld en alle aspecten die daarin voorkomen zoals lichaam en denken. Net zoals we zouden kunnen zeggen dat licht overal is, zeggen we (als we het in een vorm vastzetten, een lamp bijvoorbeeld) dat het licht een bepaalde vorm heeft aangenomen. Een ander voorbeeld is water. Wanneer we het water in een glas zien of in een rivier of in een meer of het vanuit de douche zien komen dan is het water op zich vormloos maar het is beperkt door de vorm. We zeggen dat het water in vele vormen kan voorkomen en dat komt niet omdat het water die vorm heeft, het komt omdat de beperkingen die vormen maken en creëren. Het Bewustzijn heeft dus geen vorm maar het zijn de beperkingen waarmee het geassocieerd wordt die de vorm opleggen.

De volgende verzen (willekeurig geselecteerd uit: Vedāntasāra door Sadānanda Yogindra Sarasvatī, een groot *yogī*¹ en vedāntijn, met het commentaar van Svāmi Sadānanda Sarasvatī) beschrijven deze geassocieerde beperkingen. Het aspect van de beperking wordt bovenop het Bewustzijn gelegd en dan wordt er gezegd: “Dat is het Bewustzijn”.

Er wordt gezegd dat het Bewustzijn in vele vormen komt, maar je kunt dat toch gescheiden zien. Het is in feite het opleggen van een vorm op iets dat geen vorm heeft. We zeggen: de vorm van de rivier, of van de douche of van het glas water. We leggen als het ware die vorm op het water zelf alsof dat water daardoor verandert of een vorm heeft gekregen, terwijl in werkelijkheid het water geen vorm heeft. En daaruit ontstaat ook de hele wereld vol vormen; wij zijn de verpakkers. Veel in het tweede hoofdstuk van Vedāntasāra gaat over het uitleggen hoe die verschillende vormen waarin dat Bewustzijn aanwezig is, ontstaan zijn en hoe die verder gevormd en onderverdeeld worden. Hoe we dat kunnen begrijpen zodat we weten dat het altijd de onwetendheid is die de eerste beperking en zogenaamde vervorming van het Bewustzijn oplegt. Het is altijd onwetendheid die de vormen en vervorming tot stand brengt.

In het tweede hoofdstuk van Vedāntasāra wordt uitgelegd hoe onwetendheid zich manifesteert. Het bewustzijn is ook in die manifestatie aanwezig is omdat het Bewustzijn overal aanwezig is. De hele manifestatie kan in feite niet plaatsvinden zonder de aanwezigheid van het Bewustzijn maar dat betekent niet dat het Bewustzijn op zich die manifestaties creëert slechts indirect, door erin aanwezig te zijn; door in die vorm aanwezig te zijn.

*vastu saccidānandam-advayaṁ brahma
ajñānādi-sakala-jada-samūho'vastu ||*

¹*yogī*: iemand die in de staat van *yoga* verblijft; iemand die het proces van *yoga* beoefent met als doelstelling het bereiken van *yoga*

De absolute werkelijkheid is *Brahman*,
Die absoluut Bestaan – Bewustzijn – Zaligheid is en zonder een tweede;
Alle andere veelheden van onbezielde voorwerpen
zoals onwetendheid enzovoort, zijn onwerkelijk.

Het woord *sat* betekent absoluut Bestaan; het woord *cit* betekent bewustzijn of absoluut Bewustzijn; het woord *ānanda* is het Sanskriet woord voor zaligheid.

Er is maar één werkelijkheid en die werkelijkheid is absoluut. Dat is *Brahman*, dat is wat *Brahman* wordt genoemd en *Brahman* is absoluut Bestaan, Bewustzijn, Zaligheid (*sat-cit-ānanda*). Deze absolute Werkelijkheid is zonder een tweede. Er is dus niet een *Brahman* en dan een tweede, *Īśvara*¹ en dan een derde *Ātman*² of een ziel 1, ziel 2 enzovoort (omdat ieder mens een ziel heeft). Er is maar één werkelijkheid. Alle andere veelheden van onbezielde voorwerpen zoals onwetendheid, zijn onwerkelijk. Met betrekking tot de absolute Werkelijkheid, *Brahman*, is al het andere dat wij misschien als werkelijkheid zien, onwerkelijk. Het is geen werkelijkheid omdat het een vorm heeft, hoe kunnen wij dat in het dagelijkse leven begrijpen? We zeggen bijvoorbeeld: “Dit huis is echt, je kunt het zien.” Maar filosofisch gezien kun je de vraag stellen: “Waar stond dit huis 300 jaar geleden? Was dat hier? Nee, waarschijnlijk niet.” 300 jaar geleden was er dus een afwezigheid van datgene waarvan wij zeggen — omdat we het kunnen zien — dat het werkelijk is. Vanuit filosofisch oogpunt zeg je: “Juist omdat je het gezien hebt, is het onwerkelijk.” Datgene wat je kunt zien middels het waarnemen met de zintuiglijke organen is een verschijnen en verdwijnen. Het heeft een vorm die komt en gaat. De vorm van het huis is werkelijk maar alleen in relatie tot een bepaalde tijd. Over zoveel honderden jaren zal dit huis een vormverandering hebben ondergaan of het zal er niet meer zijn. De verschijningsvorm is dan verdwenen dus is het in absolute zin geen werkelijkheid. *Guru* zegt in zijn commentaar: de absolute Kennis is *Brahman*.

De kennis van zijn en van worden is te danken aan de aanwezigheid van *Brahman*. Wat is en wat nog komen gaat, is zonder de aanwezigheid van *Brahman* niet mogelijk. Dankzij de aanwezigheid van *Brahman* is het mogelijk. Het is de aanwezigheid van *Brahman* dat in hen weerkaatst als bewustzijn, in alle wezens en niet alleen in alle wezens maar overal en in alles. We kunnen een mens kennen en herkennen door het bewustzijn in die mens. Elk bewustzijn in bezielde en onbezielde voorwerpen, is het weerkaatste bewustzijn oftewel de kennis van *Brahman*, aanwezig in dat voorwerp. Dat alleen is *Brahman*, of absolute Kennis of absoluut Bewustzijn. Het woord *cit* is bewustzijn zowel als kennis. Datgene wat is in zijn werkelijkheid, is *Brahman*.

¹*Īśvara*: opperste Heerser; Heer; God

²*Ātman*: het Zelf

Er is een absoluut Zijn. Worden is een werkwoord, er is een vorm bij denkbaar. Iets wordt.

Kun je bewustzijn ook kwijtraken? Het principe blijft dat bewustzijn versluierd wordt door onwetendheid. Onwetendheid neemt in het denken de vorm aan van: illusies, verlangens, gehechtheden, identificaties met de dingen om ons heen. Het kan inderdaad dat je nu iets begrijpt en helder inziet omdat je op dit moment contact maakt met het bewustzijn maar dat door allerlei andere indrukken het versluierd wordt en weer weg raakt en dus kwijt raakt. Het bewustzijn is echter in werkelijkheid nooit weg, het is er altijd. Het is voor jezelf niet zichtbaar of waarneembaar. Wat je ook hebt waargenomen in dit leven, het ligt allemaal in de vorm van indrukken in je geheugen. Het betekent echter niet altijd dat je het kunt oproepen.

Je kunt onderweg naar deze confluence heel bewust of vrij bewust dingen hebben meegemaakt en toch als je relateert aan wat je gisteren hebt gedaan, moet je wellicht heel hard nadenken om die geheugenimpressies naar boven te halen. Waarom? Het is de aard van de impressies om voortdurend naar boven, naar de voorgrond te willen komen. Net zoals wanneer je hier twintig kinderen zou hebben waartegen je zegt dat er snoepjes staan. Het ene kind probeert zich dan vóór het andere kind te duwen en het kind dat het sterkste is, dat is er als eerste. Zo ook met de impressies in het denken. Het verlangen dat het sterkste is dat is er als eerste. Niet altijd het beste verlangen maar wel het sterkste verlangen en dat komt naar boven. Bepaalde aanwezige impressies kunnen overspoeld worden door andere, sterkere impressies die op de voorgrond willen treden.

Lezing van Svāmi Turīyānanda Sarasvatī tijdens de Spiritual Confluence 1998, Oldeboarn Fr. Uitwerking: Cees Krijger

PĀRVATĪ, DOCHTER VAN DE BERGEN (Himalaya)

Pārvatī is de echtgenote van Śiva¹ zij is śakti² de vrouwelijke verschijningsvorm van Śiva. Zij wordt bijna altijd samen met hem afgebeeld, naast hem staande of zittende op zijn knie, waarbij de god haar teder omarmt (*uma maheśvara murti*). Tezamen symboliseren zij de tweevoudige aard van het Ene, het Absolute. Talrijk zijn de afbeeldingen van Śiva en Pārvatī als liefdespaar of als echtbaar met hun kinderen Skanda en Ganesha, in hun woonplaats op de berg Kailasa.

Pārvatī is tevens één van de godinnen die samen de machtige Mahadevi vormen:

- Pārvatī/Himavati meisje van de bergen – dochter van de Himalaya;
- Uma licht;
- Gauri geel/complexe schoonheid;
- Jagatmata moeder van de wereld;
- Bhavani godin van het universum;
- Durga de ongenaakbare;
- Kali zwart/de complexe
- Chandika de angstopwekkende
- Bhairavi de verschrikkelijke

Śiva-s huwelijk met Pārvatī is een interessante legende en luidt als volgt. In Noord-India (Bharata) bevindt zich het Himalaya gebergten waar veel *yogī-s*³ gaan mediteren. Het is de woonplaats van de goden (Ghandava-s, Yaksha-s en Kinnara-s). Men gelooft dat het paleis van Śiva zich op de berg Kailasa bevindt. In de vlaktes aan de voet van de bergen stroomt de rivier Ganga met haar heldere en heilige wateren. Aan beide oevers hebben zich vele wijzen gevestigd. Dichtbij lag de stad Oushadhiprastha, bestuurd door koning Parvataraja (of Giriraja of Shailaraja – ook wel Himavantha genoemd omdat hij verantwoordelijk was voor de Himalaya). Hij was een toegewijde volgeling van Śiva en bestuurde zijn rijk met goed inzicht en respect voor het volk. Menadevi, zijn echtgenote, en Parvataraja hadden al een zoon Mainaka. Menadevi verlangde ernaar een dochter te krijgen met de kwaliteiten van: een goed karakter, schoonheid, kennis en wijsheid, die met Śiva zou trouwen. Zij vroeg aan haar man toestemming en kreeg het om boete te doen en om de echtgenote van Śiva, Gowridevi, te eren.

¹śiva: personificatie van de goddelijke vorm van zaligheid

²śakti: de kracht

³yogī(-s): iemand die in de staat van yoga verblijft; iemand die het yogaproces beoefent met als doelstelling het bereiken van yoga

Dakshayani (Gowridevi) verscheen in diepe meditatie aan haar en beloofde dat haar wens zou uitkomen. Zijzelf zou reïncarneren en als dochter van Menadevi en Parvataraja geboren worden.

Toen de baby geboren werd, opende zij niet de ogen en de mond en dronk zij niet. De ongeruste ouders vroegen hulp aan de wijze Gurgamuni. Deze hield de baby een beeltenis van Śiva voor en de baby opende haar ogen, vouwde haar handjes als een groet aan de god en at van de geofferde boter. Zij was toen reeds volledig toegewijd aan Śiva. De baby werd Pārvatī genoemd hetgeen staat voor het hebben van een grote kracht (zoals de leeuw) en het geven van bescherming. Zij groeide voorspoedig op en haar eerste woordje was de naam van Śiva. Zij voelde vaak de aanwezigheid van Śiva en haar toewijding was ongekend. In haar vorige incarnatie was zij beroemd als Dakshayana/Satee (dochter van Dakshaya en echtgenote van Śiva). Alle kennis en kwaliteiten van Dakshayana had Pārvatī reeds meegekregen. Bovendien was zij mooi. Hoe te handelen zodat Śiva met haar zou trouwen?

Śiva was niet in zijn paleis in Kailasa. Hij treurde, Dakshayana had haar leven opgegeven en Śiva leidde het leven van een asceet. Hij trok zich terug in Gangavatara in de uitlopers van de Himalaya en mediteerde op ziel en redding; hij wilde niets meer van vrouwen weten. De wijze Narada vertelde de ouders van Pārvatī dat alleen zij met Śiva zou kunnen trouwen. Śiva-s gunst kan worden gewonnen door devotie, mededogen, toegewijde boetedoening en meditatie. Pārvatī zal dat bereiken, dat is zeker. Parvataraja bezoekt Śiva en weet uiteindelijk te bereiken dat deze toestemming geeft aan Pārvatī om te komen maar hij blijft in diepe meditatie verzonken. Pārvatī wast zijn voeten met Gangawater, doet offerandes, verzorgt hem en zingt hymnes.

De slechte Takara verslaat inmiddels de goede goden en die willen dat Śiva zijn boetedoening opgeeft en met Pārvatī trouwt want de enige manier om van Takara af te komen is dat deze gedood wordt door de zoon van Śiva. Die zoon moet er dan wel komen! Manmatha (Kama, de god van de liefde) gaat met zijn boog van zoethout en met bloemenpijlen naar Śiva. De pijlen raken Śiva maar deze ontsteekt in woede en doodt Kama met het vuur uit zijn derde oog en vertrekt. Kama-s vrouw is ontroostbaar en Pārvatī belooft haar te zullen helpen haar man terug te krijgen. Pārvatī geeft haar devotie niet op, integendeel ook zij trekt zich nu terug in Gangavatara om boete te doen. Zij leert van Narada de *mantra*¹ ‘*om nama śivāya*’; de invloed is enorm. Het wordt een koninkrijk van liefde, dieren die vijanden waren, zijn elkaars vrienden.

Het stemt ook Śiva mild; hij stuurt zeven wijzen om haar te testen. Pārvatī zegt hen dat ze het gevoel heeft al met Śiva getrouwd te zijn. Als hij het niet kan worden

¹mantra: heilige geluidsformule die bij herhaling ervan het denken beschermt tegen afdwalen

dan wordt niemand haar man. Dan test Śiva haar zelf; in de gedaante van een student gaat hij naar haar toe en vraagt waarom zij zichzelf dit aandoet. Hij bespot haar en wil weggaan. Pārvatī vraagt hem hoe zij Śiva kan veroveren. Hij kraakt Śiva af en zegt haar ermee op te houden. Pārvatī verdedigt hem heftig, ze zegt dat haar denken stevig geworteld is in Śiva en niemand kan dat veranderen; ze stuurt de student weg. Śiva neemt zijn eigen vorm aan en neemt haar bij de hand, overtuigd door haar boetedoening en liefde, wil hij haar trouwen. Hij belooft op verzoek van Pārvatī dat Kama in zijn volgende incarnatie als zoon van Krishna weer Rati-s echtgenoot zal zijn.

Het huwelijk van Śiva en Pārvatī opende als het ware de poorten van alle zegen voor de wereld. Śiva is vader van de wereld, Pārvatī wordt moeder van het universum. Ze krijgen een zoon, Kartikeya die als bevelhebber van het godenleger de Rakshasa's verslaat. Taraka wordt door hem gedood, hij vestigde opnieuw het pad van waarden en rechtvaardigheid. De andere zoon is Ganesha (Gajamuka/olifanthoofd). Hij plaatst obstakels op de weg van slechte mensen en verwijdert obstakels van de weg van goede mensen. Hij geeft kennis en wijsheid.

Auteur: Pārvatī Stemmer

KERSTOVERWEGING

Bijgaand epistel met als thema geconditioneerde liefde en absolute Liefde leek mij een geschikt thema voor een kerstoverweging. Maar uiteraard ook voor de 364 dagen daarna.

In de kersttijd staat, althans voor de christenen, de geboorte van Jezus Christus centraal. Waarom was deze geboorte dan zo bijzonder? Er worden elke dag wereldwijd duizenden kinderen geboren en die herdenken wij toch immers ook niet collectief en universeel? De reden waarom de geboorte van Christus zo bijzonder was, is gelegen in het feit dat de absolute Liefde zo sterk, zo geheel in hem was vertegenwoordigd. En dat reeds als stralend kind in een kribbe in die armoedige stal van een herberg in Bethlehem. Zo'n hoge spirituele staat is behoorlijk uitzonderlijk in de wereld. Daarom is Christus ondanks de geloofsafkalving, tot op de dag van vandaag nog steeds een voorbeeld voor velen. In de absolute Liefde zit geen verwerping, niet van de medemens maar ook niet van zichzelf. In de absolute Liefde zit een absolute onvoorwaardelijke aanvaarding van allen en alles. Dus zelfs van zichzelf!!! Zonder beperking, zonder voorwaarden, zonder onderscheid van ras, stand, kaste, geloof, imago, gedrag, bankrekening, status, beroep, kennis of geen kennis, vriend, vijand. Het bovenstaande is echter zeer beslist niet hetzelfde als een aanvaarding, een acceptatie van slecht gedrag. Dat is het dus zeer zeker niet.

De geboorte van Christus heeft de wereld iets duidelijk willen maken namelijk dat het voor de mens mogelijk is zijn beperktheden te overstijgen. Christus was ook een mens en verschilde in zijn mens-zijn niet van u of ik. Zijn spirituele staat was alleen veel hoger dan van het allergrootste deel van de wereldbevolking. Zijn voorbeeld echter kan ons er wel toe aanzetten te proberen een stukje toe te groeien naar die absolute Liefde. Als dit geschrevene ook maar een ietsje kan bijdragen zodat het u wellicht aan het nadenken zet dan is de kiem gelegd voor een spirituele kersttijd en hopelijk ook voor de tijd daarna. Hoe vaak worden onze stemmige kerstgedachten niet tegelijk met de afgetuigde kerstboom en de kerstballen weer voor een jaar in de doos opgeborgen Het moet allemaal niet te lang duren! De vredige stemming heeft nu eenmaal zijn grenzen, zijn beperkingen.....

Weet echter dat er ook een vrede en een liefde bestaat die niet met de kerstballen weer voor een jaar opgeborgen wordt maar die er altijd zal zijn. Om die vrede te vinden hoeft je niet eens naar het winkelcentrum of naar het andere deel van de wereld en je hoeft er ook je giroboekje niet voor tevoorschijn te halen. Deze vrede, deze liefde is namelijk niet te koop en niet allen maar op speciale plaatsen te vinden. Die vrede zit niet ergens heel ver weg. Sterker nog, deze vrede zit zelfs in je zelf. Ja echt, zo dichtbij..... Je hoeft die vrede alleen nog maar te ontdekken. Misschien eerst via

een proces om alle bedekkingen weg te nemen want als datgene wat die vrede in jezelf bedekt, verwijderd wordt dan komt die liefde en die vrede vanzelf tevoorschijn want zij waren er altijd al. Zij zijn zelfs nooit weggeweest, alleen ogenschijnlijk zoals een goochelaar zijn voorwerpen weg kan goochelen. Die vrede, die liefde is tijdloos en die is er altijd geweest en zal er ook altijd zijn. Tijd heeft zijn beperkingen zoals een beperkte tijdsduur. Tijdloosheid overstijgt die beperkingen en kent geen afbakening. De absolute Vrede, de absolute Liefde is tijdloos en kent begin noch einde.

Vanaf dit uitgangspunt wens ik u een heel goede Kerst!

Geconditioneerde liefde en absolute liefde. In het woord geconditioneerd zit het woord condities, voorwaarden. Geconditioneerde liefde is derhalve liefde die aan bepaalde condities, aan bepaalde voorwaarden moet voldoen en die dus dientengevolge niet van een absoluut niveau kan zijn. Het geconditioneerd zijn, het aan bepaalde voorwaarden moeten voldoen, houdt dus in dat deze liefde aan verandering, aan modificatie, aan een tijdsduur onderhevig is. Iets wat niet van een absoluut niveau is, is van een relatief niveau. Het is dan onderhevig aan de paren van tegenstellingen zoals die in de wereld van dualiteiten aanwezig zijn. Liefde kan in een mum van tijd omslaan in vijandschap. Vriendschap kan zo omslaan in haat. Voorbeelden te over. Zie maar de vele verscheurde en verbitterde relaties. Het begint als een sprookje en het eindigt in helaas veel te veel gevallen in een nachtmerrie. De liefde is dan omgeslagen in haar tegendeel. Om even de extremen te benadrukken, kon men aan het begin van de relatie misschien geen kwaad woord over zijn geliefde horen, nadien kan de situatie zo veranderd zijn dat men geen goed woord meer over de ander kan horen. Uiteraard geldt dit voor alle vormen van intermenselijk verkeer of dat nu partners zijn, vriendschappen, compagnons, burens, teamgenoten, de winkelier waar je al jaren kwam, collega's, je chef, landgenoten, andere culturen, iemand uit je verenigingsleven, enzovoort. Maar andersom is ook mogelijk. Haat kan ook omslaan in vergeving en verzoening.

Liefde kan gebaseerd zijn op een ideaalplaatje van verwachtingen dat je er jegens de ander op na houdt. De teleurstelling steekt de kop op wanneer de ander daar niet aan blijkt te voldoen en er kan langzamerhand of soms opeens een omslag gaan plaatsvinden. Het kan bijvoorbeeld zijn dat je heel goed met iemand overweg kunt zolang je maar geen kritiek van die persoon ontvangt want dan zou jouw ego op kunnen gaan spelen. Dan is er het feit dat die liefde voor de betreffende ander blijft bestaan onder voorwaarde, onder de conditie dat die ander niet tegen jou in mag gaan en dus altijd maar met jou in moet stemmen omdat jouw ego kennelijk geen tegenwerpingen en tegenargumenten kan verdragen. Want als dat wel gebeurt kan de vlam in de pan slaan of dat nu een kleine of een grote vlam zal zijn of dat nu meteen als een uitslaande brand naar buiten komt of eerst langdurig van binnen aan het smeulen is. Een

binnenbrand derhalve die ergens in het verschiet ligt, kan ineens tot een explosie leiden. Bij relatieve, geconditioneerde, beperkte, voorwaardelijke, aan tijdsduur onderhevige liefde zou je kunnen spreken van een koord met twee uiteinden. Met aan het ene eind de liefde en aan het andere eind de afkeer, de irritatie, het geweld, het geïrriteerd tegenover elkaar staan, en in het uiterste geval de haat die kan uitmonden in een vernietigingsdrang.

Bij absolute Liefde echter is er geen sprake van een koord omdat daar geen uiteinden en geen tegenstellingen zijn, daar geen beperking en geen tijdsduur in is. Voorwaardelijke, geconditioneerde liefde zoals: “Ik heb jou lief tot daar en daar toe”. “Ik heb jou lief, maar niet onvoorwaardelijk.” het heeft zijn beperkingen, het heeft zijn grenzen, het is beperkt. Dat geldt echter ook voor het tegendeel: het geweld, de haat en de nijd. Zij zijn ook aan tijdsduur onderhevig, al kan het begrip tijdsduur best een zeer lange tijd zijn. Bijvoorbeeld de tachtigjarige oorlog met Spanje, dat is in aardse tijd heel lang, maar niet van absolute duur. Die oorlog hield eens op en anno nu brengen velen hun vakanties door aan de ‘costa’s’ van Spanje ; in het land van de toenmalige grote vijand.

Bredero zei het al in zijn tijd: “Het kan verkeren.” In beide richtingen wel te verstaan. Geconditioneerde liefde: “Ik heb jou lief zolang jij aardig tegen mij doet.” en: “Als jij lelijk tegen mij doet kan ik geen liefde meer voor jou opbrengen..... ”

In absolute Liefde zit geen verval, zit geen vermindering of vermeerdering van de liefde. Absolute Liefde is niet aan voorwaarden en aan een tijdsduur onderhevig. Hoe kan dat dan? Is dat geen naïeve, goedgegelovige, kinderlijke opvatting? Iemand die in de absolute Liefde is gevestigd weet dat de basis van ieder wezen of voorwerp exact hetzelfde is. De basis van ieder wezen en ieder object is het ongeconditioneerde Zelf, is God, of *Brahman*, of Allah, of welke naam je er ook aan wilt geven. In wezen heeft Het geen naam. Dat Zelf, God, *Brahman* enzovoort is dus in ieder aanwezig. Deze basis is zelfs in een massamoordenaar aanwezig, in een kinderverkrachter, in een oorlogsmisdadiger evenals in de grootste heilige om maar weer even de uitersten te benadrukken. De basis is dus in alles en allen gelijk. De onwetendheid echter en het daaruit voortvloeiende ego maakt dat er ogenschijnlijk verschillen zijn. Ogenschijnlijk want in de absolute Werkelijkheid is geen onderscheid. Het ego alleen creëert verdeeldheden, ruzies, oorlogen, tegenstellingen, bezitsdrang, hebzucht, machtsstrijd, hebzucht, gewelddadigheden, intriges, vijandelijkheden enzovoort.

Een *yogī* die in het absolute Zelf gevestigd is, neemt haarscherp die verschillen waar, die verdeeldheden, dat ego. Hij poetst dit zeer beslist niet onder tafel en praat dit ook zeer beslist niet goed en doet dus ook niet voorkomen of dat het slechte enzovoort er niet zou zijn. Integendeel, hij kijkt verder dan onze onwetende neus doorgaans lang is. Een *yogī* kijkt verder en ziet, weet, is zich ten volle bewust dat

mand al die beperkingen, al die voorwaardelijkheden, al die tegengesteldheden, al dat ego uiteindelijk niet IS. Wat iemand werkelijk IS ligt aan al die beperkingen voorbij. Beperkingen zijn tijdelijk; het Absolute is tijdloos.

Een *yogī* kijkt naar het Zelf in de ander dat gelijk is aan het Zelf in de *yogī* zelf. Omdat een *yogī* naar het Zelf kijkt ziet hij ook haarscherp wat die ander er van weerhoudt om dat Zelf in zichzelf te kunnen ervaren. Dat is ons ego, het ego en de onwetendheid die dat ego voortdurend maar weer voedsel geeft dat is de sluier die het Zelf voor ons bedekt houdt. Het Zelf is er echter wel; Het is nooit weggeweest en zal ook nooit weg zijn omdat Het niet geconditioneerd is en dus ook niet aan een tijdsduur onderhevig is. Het Zelf kent geen verleden en geen toekomst. Het Zelf is los van tijd, los van vorm, los van voorwaardelijkheden.

Iemands daden kunnen monsterlijk zijn en gruwelijk en deze daden dienen uiteraard afgekeurd en bestraft te worden. Maar de mens achter die daden mag je niet de-humaniseren, ontmenselijken. En waarom niet, omdat ieder wezen uiteindelijk God, *Brahman* is. Soms zie je voorbeelden van mensen in ons alledaagse leven in wie je in ieder geval een stuk van die overstijging kunt herkennen. Neem Nelson Mandela die ondanks zijn vele, vele jaren van gevangenschap zich niet heeft laten inperken door haat en verbitterdheid en zelfs zijn bewakers uit de gevangenis uitnodigde op zijn verjaardag. In het hiernavolgende zie je iets terug van een overstijging van de voorwaardelijkheid. Mandela nodigde zijn voormalige kwelgeesten uit zonder daar voorwaarden aan te verbinden. Zijn liefde bleef niet beperkt tot degenen die voor hem waren of die hem goedgezind waren. Nee, zijn liefde omvatte ook degenen die hem kwaadgezind waren of zijn. Dat is dus niet hetzelfde als goedpraten. Of neem de man die in de tweede wereldoorlog tijdens de beruchte razzia in Putten was opgepakt en onder mensonterende omstandigheden te werk werd gesteld. Op zijn sterfbed, vele jaren nadien, zei hij: “Ik heb nooit aversie tegen hen gevoeld want in diepste wezen waren deze mensen niet anders dan u of ik, alleen hun daden kunnen verschillend zijn”.

We kunnen dus wel de daden veroordelen, maar niet de mens omdat deze mens, wie dat dan ook is en wat deze dan ook heeft misdaan, in diepste wezen, als je teruggaat naar de basis van ons bestaan, niet verschilt met u en ik.

Mevrouw Madeleine Albright, voormalig Minister van Buitenlandse Zaken van de V. S. onder Clinton schrijft in haar boek: “In elk conflict ligt verzoening (het tegendeel dus) binnen handbereik zodra de tegenstanders elkaar niet langer dehumaniseren, ontmenselijken, maar juist iets van henzelf in hun vijand gaan herkennen.” (De gezamenlijke overeenkomst derhalve). President Clinton deed eens de volgende uitspraak: “Als je in een conflict met gelovige mensen te maken hebt, dan moeten ze dus geloven dat er een God, Allah of hoe je het ook noemen wil bestaat. En als ze dat

geloven, dan moeten ze het er mee eens zijn dat iedereen uit God voortkomt.” We gaan zo van het specifieke naar het universele. Als deze mensen erkennen dat vriend en vijand iets gemeenschappelijks hebben, namelijk dat allen mens zijn en vanuit God voortkomen dan wordt het moeilijker om elkaar als vijand te beschouwen en elkaar te haten. Dan is het gemakkelijker tot een compromis te komen omdat ze moeten toegeven dat ze met mensen zoals zij te maken hebben en niet met een soort wezen buiten God om.

In wezen, in diepste wezen zijn we dus allen EEN. Al kun je dat in de alledaagse wereld van de krant, het nieuws, NOVA, en misschien in je eigen leefomgeving en/of in je eigen innerlijke (emotionele) toestand niet voorstellen. Je komt uiteindelijk op die basis uit waarin alles en allen EEN zijn als je voorbij de beperkingen zou kunnen kijken van het geweld, de aversie, de vijandelijkheden zowel in ons zelf als buiten ons zelf.

Auteur: Cees Krijger

Strek jezelf uit naar anderen

en heb allen even lief

Op deze meest heilige Kerstdag

Heb in het bijzonder hen lief die niet je voorkeur genieten

Zet alle vijandelijke gevoelens opzij

welke geboren worden uit gehechtheid en verlangen

Mediteer op God en zuiver je liefde met wijsheid en overgave

Svāmi Turiyānanda Sarasvati

U.C.Y.L. HATHAYOGA KLASSEN

ALKMAAR, Hofstaete, Daalmeereiland 40, 1827 KX

Āsana klas: dinsdag: 19.15 - 20.15 uur
Leraar: Pārvatī Stemmer tel: 072-5715143

BRITSUM, Finne 30, 9055 MN

Āsana klas: dinsdag: 18.45 - 19.45 uur
dinsdag: 20.15 - 21.15 uur
Leraar: Mṛdānī de Jong-Tubben tel: 058-2571323

GRIENDTSVEEN, Deurneseweg 11

Āsana klas: donderdag: 19.00 - 20.00 uur
Leraar: Jyotī Heinemans tel: 0497-514693

HEERHUGOWAARD, Bickerstraat 37, 1701 ED

Āsana klas woensdag: 19.00 - 20.00 uur
woensdag: 20.15 - 21.15 uur
Leraar: Margadarśinī Luiten, tel. 072-5728830 / 06-22642927

LEIDEN, Gerestraat 48, 2311 NW

Āsana klas: dinsdag: 19.30 - 20.30 uur
donderdag: 19.30 - 20.30 uur
zaterdag: 10.00 - 11.00 uur
meditatie/āsana/mūdra vrijdag: 09.15 - 10.45 uur
Leraar: Atmāratī Luyten tel: 071-5128324

REUSEL, Dooleg 18, 5541 GH

Āsana klas: dinsdag: 20.00 - 21.00 uur
Leraar: Jyotī Heinemans tel: 0497-514693

WAALRE, Hoogstraat 4-8, 5581 BK

Āsana klas: maandag: 20.00 - 21.00 uur
Leraar: Jyotī Heinemans tel: 0497-514693

U.C.Y.L. EEN SPIRITUELE ORGANISATIE

"Universal Confluence of Yoga-Vedānta Luminary" is meer dan alleen de naam van een wereldorganisatie; immers in de naam weerspiegelen zich vooral doelstellingen die voorbij elke nationale of geografische beperkingen gaan.

"Universal Confluence of Yoga-Vedānta Luminary" beoogt het verspreiden van de idealen van Yoga en Vedānta in het leven van de mens en speciaal ook van de jongere mens, teneinde een goede gezondheid naar lichaam en geest te bevorderen en hun creatieve en morele denkkraft te versterken, teneinde het pad van vrede en bevrijding te verlichten en het leven voor een spiritueel ethisch welzijn op een hoger niveau te brengen.

"Universal Confluence of Yoga-Vedānta Luminary" beoogt de idealen van een spiritueel leven en baseert zich daarbij op de wetenschap, dat elke religie en alle mensen in beginsel een en dezelfde zijn, ongeacht verschillen in vorm en uitdrukking.

De organisatie werd opgericht op 24 november 1972 door Śrīmat Svāmi Sadānanda Sarasvati, die behoort tot de Bhagavatpāda-Śaṅkarachārya. De Nederlandse tak van de U.C.Y.L. bevordert de kennis en beoefening van Yoga-Vedānta door middel van lessen in Haṭhayoga, Yoga en Vedānta. Daarnaast worden er Satsaṅga's gegeven, conferenties, discussies en lezingen.

Het lidmaatschap van de organisatie staat open voor iedere geïnteresseerde.

U kunt lid worden van de U.C.Y.L. Nederland door invulling van het onderstaande aanmeldingsformulier met overmaking van de contributie op de postgirorekening nr. 102618 van U.C.Y.L. Nederland, o.v.v. lidmaatschap U.C.Y.L. Nederland.

De contributie bedraagt € 55,- per jaar. Bij meerdere leden uit een gezin betaalt ieder volgend lid 40%. Een student betaalt 60% en onder de 18 jaar is geen contributie verschuldigd.

AANMELDINGSFORMULIER LIDMAATSCHAP U.C.Y.L. NEDERLAND

(a.u.b. invullen in blokletters)

NAAM: _____

STRAAT: _____

POSTCODE: _____

WOONPLAATS: _____

HANDTEKENING: _____

Het ingevulde aanmeldingsformulier kunt U afgeven aan uw Haṭhayoga leraar of zenden naar:

U.C.Y.L. Nederland ledenadministratie, p/a Bramenstraat 59, 8411 RB Jubbega.